

Свята мама - Жанна Беретта Молла(Сьогодні 28 квітня Церква вшановує св.Жанну Беретту Моллу)

Categories : [Про святих і блаженних](#)

Date : 28/04/2011

У суспільстві, яке звеличує пошук егоїстичного та негайного задоволення, втечу від усякого зусилля та відповідальності, поверховість у стосунках між людьми, перевагу зовнішнього вигляду та споживацьких цінностей, легкість, з якою знищується життя «непотрібної» особи – ненародженої, інваліда чи старої, – Жанна захищає справжні цінності життя, дійсне Євангеліє, путь щастя: щоб любити й бути щасливими, треба віддавати себе! Її усмішка, її приклад та заступництво заохочують нас іти за нею на вершини любові до життя. Вона показує справжню дорогу духовності для мирян, насамперед дружин, дорогу що полягає в пошуку волі Божої в усьому, безмежній довірі до Провидіння, освяченні кожної миті родинного життя.

"Жанна була блискучою жінкою, але цілком звичайною. Була гарна і розумна. Добра. Була також сучасною та елегантною. Любила гори і дуже добре ходила на лижах. Їй подобалися квіти і музика... любила подорожувати..." До святості її привело прагнення посвятити іншим, захищати та оберігати життя у всіх його проявах. Вона не боялася страждати в ім'я любові і життя: "Якщо любов вам нічого не коштує - це несправжня любов".

Жанна Беретта народилася в день св. Франциска Ассізького, 4 жовтня 1922 року в Мадженті (Італія). була десятою з тринадцяти дітей. Приймає хрещення 11 жовтня з іменем "Жанна Франческа".

Виховання, яке отримала Жанна відіграло неабияку роль у формуванні її особистості.

Атмосфера спокою у випробуваннях, взаємоповага, що панували у родині, були першою школою святості для Жанни. Саме тут вона навчилася молитися від усього серця, любити бідних, старих, хворих, місіонерів, сумлінно працювати, бути вірною в малому та великому, жити Євангелієм у простоті. Вона стала відсвітом морального образу своїх батьків. Силу духу та витривалість Жанна черпала із щоденної участі у Божественній Літургії. У віці п'яти з половиною років, 14 квітня 1928 року вперше приймає святе Причастя і з цього дня вона щоранку супроводжує маму до церкви, навіть у негодю: Євхаристія стає для неї необхідним щоденним хлібом. Іншим важливим чинником для духовного формування Жанни і її апостольства є вступ у віці 12 років до "Azione Cattolica Italiana". У сумні роки Другої світової війни і боротьби проти християнських цінностей ця асоціація готувала багато мирян-католиків до роботи для Царства Христа. Її програму - "діяльність, молитва, жертва" - дівчина повністю приймає і живе згідно з відповідальними завданнями, які їй довіряють у різних секторах.

Важкі випробування - смерть матері та батька, злидні та небезпеки Другої світової війни, розлуку з рідними Жанна переживає з гідністю - у вірі та цілковитому сприйнятті Божої волі.

Виконуючи волю батька і слідує поклику свого серця дівчина у 1942 році записується на факультет медицини та хірургії Міланського університету. Університетське життя три роки триває в Мілані, а потім у Павії. Навіть в період екзаменів ділить свій день, чергуючи молитву з навчанням. Коли книжок з неї вже досить, іде до церкви на коротку медитацію. Жанна дуже любить походи в гори. Сходить вельми рішуче і ставить таке саме завдання щодо свого навчання в університеті. Це їй вдається з успіхом: 30 листопада 1949 р., 27-річна, вона отримує диплом з медицини й хірургії. Вся її юність - напружене апостольство. Це роки зростання великого внутрішнього багатства, що виявляється у ставленні до інших. Вона сповнена ентузіазму, має велике бажання присвятити себе іншим, щоб і вони віддали себе Богові в радості. Присвячує увесь свій вільний час, за винятком навчання та хатніх занять, "Azione Cattolica". Хочє реалізуватися, присвятивши свою молодість навчанню й апостольству. Вона завжди говорила те, що було плодом її особистих переконань і виховання: "Треба бути живими свідками величі та краси християнства. Робити істину видимою у своїй власній особі, пропонувати себе самих як приклад виразного і, якщо можливо, героїчного".

З 1950 року і до своєї смерті Жанна працює в амбулаторії, в 1952 здобуває спеціалізацію педіатра з найвищими оцінками. Вона обрала педіатрію не тільки через любов до дітей, але й щоб бути ближче до мам, і така сама, як і вони, жінка, розуміла їх краще, ніж лікарі-чоловіки. Жанна допомагає матерям, що мають народити, підбадьорює, щоб вони перемогли страх та труднощі пологів. поряд з ними пильнує, щоб захистити дитину, котра приходить у цей світ.

У віці тридцяти років у своєму прагненні ще більше служити ближнім, вона серйозно замислюється над тим, щоб стати місіонеркою в Бразилії. Дуже страждає у своєму шуканні волі Божої: що обрати - місії чи шлюб? З вірою прислухається до поради сповідника, який радить їй заснувати сім'ю. Прагне бути люблячою дружиною і хорошою матір'ю. У 1954 році йде у паломництво до Люрду, як лікар супроводжує хворих. Коли повертається, то зізнається своїй подрузі, що ходила до Люрду, щоб дізнатись та запитати у Пресвятої Марії, що їй робити чи йти на місії чи обрати шлюб, як тільки повернулась додому з Люрду - познайомилась з П'єтро. Так в її житті

з'являється П'єтро Молла...

Їх відносини - це приклад ніжності, глибокої взаємоповаги, турботи і прагнення в усьому виконати Божу волю. 24 вересня 1955 року Господь приймає їхнє "так". Жанна має 33 роки, Петро - 43. для обох почалося нове життя.

Жанна дуже хотіла мати дітей. Вона з великою відповідальністю ставилася до материнства: "Усяке покликання - це покликання до материнства: фізичного, духовного, морального, - тому що Бог дав нам інстинкт життя... Нещасті ті дівчата, котрі не приймають покликання бути матерями. готуватися до власного покликання - значить готуватися дати життя".

Господь благословив їхнє подружжя трьома чудовими дітками - П'єрлуїджі (1956), Марія Дзіта (1957) та Лаура (1959). Попри страждання та проблеми пов'язані з материнством, вона почувається безмежно щасливою і просить Бога про ще одну дитину.

У 1961 році дає про себе знати нове материнство, але почалася Голгофа.

На другому місяці вагітності лікарі виявляють велику пухлину, яка загрожує життю матері та дитини. Звичайна практика передбачала видалення матки разом із зародком, щоб уникнути подальших важких ускладнень і серйозного ризику для матері. Жанна дає згоду на видалення фібриоми, аби зберегти вагітність при цьому підписуючи собі смертний вирок. Як лікар все прекрасно розуміє. Попереду на неї чекали сім місяців щоденних страждань, безперервного самопожертвування заради нового життя. Проте всі страждання вона ховала за усмішкою - не хотіла, щоб її драма ставала тягарем для інших. Вона хотіла того, чого хоче Бог. Вона знайшла мир у волі Господній: "Господь зробить те, що краще для моєї сім'ї". Вагітна, вона продовжувала відвідувати своїх хворих, майже до переддня пологів, не зважаючи на фізичні та моральні страждання. Не зважає на біль, щоб допомагати іншим.

Момент, якого очікували та боялися, настає. В середині квітня Жанна каже одній своїй подрузі:

"Іду до лікарні, але не впевнена, що повернуся додому. Моє материнство - важке: треба буде рятувати когось одного; я хочу, щоб моя дитина жила". Іншу подругу вона просить: "Молися сильно, бо я боюся: проси, щоб я могла добре виконати волю Божу". У святу п'ятницю, 20 квітня 1962 року, П'єтро супроводжує її в лікарню Монци до пологового відділення. Коли Жанна приїздить, мовить до медичної сестри: "Ось я тут, щоб померти. Тільки б усе пройшло добре для дитини, а як для мене - не має значення". Увійшовши до операційної перед початком кесаревого розтину, заявляє: "Я готова на все, чого захоче Бог". Каже медсестрам, котрі її супроводжують: "Моліться, щоб я була готова виконати волю Божу". Вони вперше бачать, щоб породілля входила в операційну така спокійна. Ситуація складна. Дитина велика. Жанна більше не реагує ні на яке медикаментозне лікування через шлунково-кишкову атонію. Той самий професор, який оперував її у вересні 1961 року, намагається викликати нормальні пологи, але йому це не вдається. Наступного ранку, об 11-й, їй роблять кесарів розтин: дівчинка, чотири з половиною кілограми, з чудовим здоров'ям плаче своє великоднє "алілуя", приходячи в світ. Дівчинку врятовано, її охрестять у неділю після Великодня. Батько дасть їй перше ім'я на честь матері - перед іменем "Еммануела", котре Жанна

сама вибрала для дочки.

П'єтро писав: "Лише за кілька днів до пологів, тоном твердим – і водночас спокійним, з глибоким поглядом, який я ніколи не забуду, призналася мені: "Якщо треба буде вибирати поміж мною і дитиною, не вагайтесь: вибирайте – я наполягаю – дитину, рятуйте її!" З цього моменту я теж тривожився та страждав з тобою. Вранці у святу суботу ми мали невимовну радість і Божий дар – створіння, на яке ми чекали: Жанну Еммануелу. Через кілька годин почалися твої нечувані страждання, вищі за твої сили, які змушували тебе щохвилини кликати свою матір, котра вже в Раю.

Ти знала, що маєш померти, і мучилася, бо мусила залишити маленькими всіх наших дітей, - але не відкрилася мені. Коли взяла на руки нашу дівчинку, подивилась на неї ніжно, поглядом, який без слів виказував твоє страждання: через те, що не зможеш їй радіти, плекати, що не побачиш її більше.

Але і в цей момент – жодного натяку мені на свій страх, ще менше – на впевненість, що маєш померти".

Жанна Еммануела народжується від жертви матері. Дівчинка врятована. Мама так хотіла – з-за любові. Вранці 28 квітня 1962 р. після важких страждань і агонії в присутності чоловіка, двох братів та сестер Жанна Беретта Молла залишила цей світ...

Вона до останку зберегла віру

Пожертвувала своє життя - до останнього подиху - заради життя.

Виконала свій материнський обов'язок.

Врятувала свою дитину.

Вона молилася весь час, просячи святої смерті.

Хотіла, щоб це був найкращий день її життя.

Її жертва не була марною...

16 травня 2004 року Йоан Павло II проголошує Жанну Беретта Молла святою. Святою - тому що героїчно пожертвувала своїм життям заради доньки, яку носила під серцем, але також і тому, що з любов'ю і повнотою реалізувала свою місію матері та лікаря у буденності повсякденного життя.

Із записів Жанни

Юність: вік, складний через проблеми, які він ставить; але також вік, коли здатність діяти. бути мужніми, героями - безмежна. Можливо, я іноді марную ці можливості?

Дружба хороша тоді, коли взаємний приклад веде нас до висот, коли почуття, вразливість не створюють проблем.

Працювати для Христа - значить любити з усією можливою любов'ю те, що обстоюєш. Тобто працювати в апостольстві з пристрастю та запалом, бути щедрими з Господом. Ісусу не треба допомоги від людини, позбавленої запалу. Він не любить напівщедрості. Він хоче твердості та щирості характеру. Ми покликані Ісусом, щоб бути апостолами.

Коли виконуєш свій обов'язок, не треба хвилюватися, тому що Божої допомоги не бракуватиме.

Хто сподівається на Божу допомогу, залишається спокійним і не впадає у песимізм.

Секрет щастя полягає у здатності проживати мить за миттю та дякувати Богові за все, що Він у Своїй доброті посилає нам день у день. Чому не вдається робити добро? Тому що замало молимося.

Не можна любити без страждань і страждати без любові.

Справжня жертва – прийняти хрест, який Бог тобі посилає, - з любов'ю, радістю, покорою. В усіх дрібницях, які приносить нам страждання, треба щоразу повторювати – навіть по сто разів на день: «Fiat: Твоя воля, Господи». Любімо хрест і пам'ятаймо, що ми не самі його несемо, а нам допомагає Ісус, і ми знаходимо розраду в Ньому, в Котрому все можемо, як каже св. Павло

За матеріалами книги о. Террі Лольєвра «Жанна Беретта Молла - мати»

А також інтернет-ресурси:

http://www.pro-life.vinnica.ua/personaggi/beretta_molia.htm

<http://members.chello.nl/~l.de.bondt/GiannaBerettaMollaEng.htm>

http://www.vatican.va/news_services/liturgy/saints/ns_lit_doc_20040516_beretta-molla_en.html

http://www.piercedhearts.org/mother_adela/motherhood_vocation.htm

<http://campus.udayton.edu/mary//resources/marymodel.html>

http://www.youtube.com/watch?v=_jGDyOkQ3yE

За матеріалами сайту: <http://taize-zhytomyr.org/index/0-20>